LUDAS MATYI



a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, junius 30. 1867. 13. szám.	Gyüjtőknek **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A veres sapkás.

Mintha most is látnám . . emlékezem rája . . .
Mintha most is itt a szemem előtt állna . . .
. . . Pedig régen volt az! gyermek valék még én:
Sokszor elringatott az öreg a térdén.

Sokszor elringatott az öreg a térdén,
Elmult jobb napokról szomorun beszélvén;
Beszélt, beszélt sokat, s azon vettem észre:
Pár reszketeg könyü tolult a szemébe.

Én kérdeztem aztán: mért sir János bátya?
Zokogva felelte: azt az Isten látja!
Azután folytatta tovább a beszédet:
— Megfutott előttünk Szolnoknál a **német**!

A' mi zászlóaljunk volt az első sorba, —
Mi mentünk volt **velök** négy szemközt szuronyra,
Mikor a **rohanót** harsogva megfujták,
Nem tudta az **ellen** merre vegye utját.

Mint mikor az árviz gátját elszakitja,
S ellenállhatlanul rohan le a sikra —
Ugy rohantunk mi is a vérengző harczba,
Hősi tüztől égvén a vitézek arcza! . . .

Lobogott előttünk háromszinü zászló:
„**Győzelem vagy halál**“ volt az ismert jelszó...
Győztünk is mi mindig, elfutott az ellen —
Nem mert megállni a „**veres sapkás**“ ellen.

Hej! szép idő volt az! ha rá emlékezem,
Bánatos könyárban uszik a két szemem . . .
Verje meg az Isten, a ki! . . . erre arra . . .
Ily sötét napokat hozott a magyarra!

És Görgei volt ez! . . . világos . . . világos . . .
Azóta oly sötét emlékü **Világos** —
Az a sötét emlék egy vérző nép átka,
Egy vérző nép átka — melynek nincs hazája!

SZAPULÓ MATYI.

Toldalék a régi álmoskönyvhöz.

A.

Alkotmánynyal álmodni : keserű csalódás.

Almát savanyut enni : Deákpártinak a baloldallali czivódás, más jóravaló embernek, a közös ügyek feletti aggódás.

B.

Bécsbe menni : spenótot kapsz ebédre

Bach miniszterről álmodni : provisorisch volt hivatalnoknak a régi jó időkre való édes visszaemlékezés.

D.

Deákkal álmodni : gyomor terheltségből ered.

Delegátzióval álmodni : Raixrát lesz belőled.

H.

Honvédet látni : hiú remények.

Hirnököt olvasni : hasmenést kapsz.

I.

Idők tanuját olvasni : gazdagságodban apró marhadög üt ki.

K.

Koronátziót látni : adó-executiót várhatsz.

M.

Miniszternél tisztelegni, s hivatalt kérni : magyar embernek hiába való fáradozás, németnek jó fizetés.

O.

Országgyülési képviselővel beszélni : dolgodbani hátramaradás.

P.

Pápát látni : hiába valóság.

Papot látni : asszonynak jó reménység.

R.

Reverendába járni : férfinak csapás, fejércselédnek jó, de csak este.

S.

Szamarat látni : alkotmányos ujhirt hallassz.

Szenteket látni : czivakodni. A cultuszminiszter uj rendeletet ád ki.

Számot 1848-at látni : veszedelmes, ily czimü ujságot olvasni : epe láz.

T.

Török császárt látni : Szentté avatnak valami kálvinista sütött Rómában.

U.

Ugorkát ültetni, s rajta járni : kis keresztet kapsz vagy megválasztanak valami tiszteletbeli helyettes viczenótáriusnak valami egyletben

V.

Világosnál Görgeivel beszélni : becstelenség, felpofoznak.

Eredeti levelek.

XIX.

Téns uram!

Meg vót hát már a nagy lagzi Pesten, ettek, ittak téns uramék, emberségesen piros Pünkösd napján, meg vot a nagy öröm ugyi kérem szeretettel? de bezzeg nem lehetett nagy vigasságok azoknak a nagyhasu püspök uraknak, akik az ünnep tiszteségére sorba le potyogtak a nyeregből, — hiszen téns uram! bizony nem is paripára való a pap, — osztán ha már éppensigesen gyalogjába nem akartak járni, hát mért nem ültek szamárra, mint a Jézus Krisztus mikor Jerusalembe ment, na csak téns uram a pap katedrába való, nem nyeregbe, gyalogjába is nehéz az egyenes uton haladni az olyan elhizott nagy uraknak, hát még ha valami tüzes vérü rugós kancza kerül alájok, a melyik felhányja a farát?

Ugyan kérem szeretettel téns uram! meg tudná kigyelmed mondani nekem azt, hogy vajjon annak a sok uri embernek miért aggatták a nyakába azt a mindenféle keresztet meg ezüst pénzeket? — meg osztán mi dolog az, hogy sok olyan uraknak kell már ezután arany sarkantyut viselni, akik bizony eddig még rézből is nehezen tudtak csináltatni. Hát már ezek osztán mind külömbek lesznek mint mink vagyunk, szegény hétköznapi ordinári emberek? — hisz uram most mindenfelé azzal bolonditanak benünket, hogy igy ugy egyenlöség, ha én kend hát kend is kend lesz ezután, de hát bizony mikor egyiknek arany keresztet, a másiknak arany sarkantyut, a harmadiknak meg arany tallért akasztanak a nyakába, hejj uram nem oda vergál ez — csak hamis a világ téns uram! látom én.

Megkegyelmeztek hát mán téns uram ugyi még annak is, akit ezellött 18 esztendövel felakasztatott a nimet? lesz is hát már sok szelid hazafi, ha mind haza kerül a ki ez ideig ette a párizsi pogácsát, meg a török birka hust riskásával, — lesz Deák téns uramnak privátása meg mendikássa elég.

Hát oszt az a sok magyar gyenyerális mit csinál májd ide haza sereg nélkül? tán bizony Klapka gyenyerális uram is most ü felsigénél valami heverö svadront kért komandirozni. — nem tudja kigyelmed téns uram?

Hallom téns uram! hogy a muszka császárt valami kájfétás polyák meg akarta löni; teremtö Isten ugyan már hogy nem férhetnek attól a sok császártól meg királytól, bizony még ez is ugy elbusulja magát, hogy elszökik valahová, osztán majd hogy sajnálná az a sok drága tót ember, a ki mostanába bucsura sereglett hozzá Moszkovába. Hanem bezzeg a burkus király ugyancsak nyakalta a tokai bort Párizsban, azt irja az ujság, — bizony bizony nem jó vélle nagyon sokat kóstoltatni azt a csalóka italt, mert még majd rá vásik a foga, magára Tokajra is, tavaly is már közel járt Pozsonhoz a bajonéttja.

Ugyi téns uram! az a Napoleon császár még is csak töri a fejét valamibe, hogy annyi mindenféle császár meg király volt nálla mostanába? mer hát csak onnan gyanitom én azt, hogy mikor ugy miköztünk, pásztor emberek közt is valami baj van, hát össze jövünk; osztán hát kitudjuk mikor valami baj környékez benünket, — na csak nem tetszik az nekem, mikor ugy össze csapzik a sok koronás fejedelem, mert akkor bizonyoson kutya jár a kertbe.

Azt is olvastam én az ujságban, hogy a római pápa ö szentsége a mi királyunk ö felségének teligráfon küldte meg az áldást a koronátzióra, — ni kérem szeretettel, — ha hát már igy is megtörténhetik a dolog sorja, nem jó volna e minden vasut státzión egy plébános urat tenni majd abbol a sok nemzetes barát urakból, a kik nemsokára kiszabadulnak a kalastromból, osztán m·jd ha valamiféle házaspár meg akar esküdni egymással, hát csak — (már a hol pap nincs) alá állanak a dorótnak, oszt a másik faluba meg a tisztelendö nemzetes plébános ur csak meg billegteti a dorótot, s oszt akkor ugy ömlene az áldás igazán mint jégesökor a menkö. Feki mesterség is ez a dorót a b c, téns uram! valjon nem poróbáltak-e még rajta lopni?

Hejj hejj téns uram! csak nem adnám egy tuczet szentér, hogy most paraszt ember vagyok — már ezután csak mi leszünk olyan emberek, akit ugy szólitanak, hogy „k e n d" mert már Iczikéket is téns urakká teszik mahónap, oszt a parasztság rendje meg marad tisztán, mer hát elhidje kigyelmed, hogy szintugy rosszul esett még a zsidónak is, ha azt mondták hogy kend, — de hát már én osztán nem sokat bánom, ha valamennyit megte szik viczespánnak is, én azért a mihez szohtam a mellett maradok.

Magyar pinzt is nyomtatnak már ugyi téns uram! aranból meg ezüstböl — ugyi azért, mert hát ez a mostani táncznóta nevezetü fakó bankó nem ér egy fületlen pitykét sem és nem acceptálják az adósságba, a mit a miniszterek elvállaltak. Teremtö isten, azelött erövel czipelték ki az országból azezüstöt aranyat, most meg bolondjából magunk adjuk oda a németnek, osztán tanuság kippen még rá nyomjuk az ország czimerét is — csak látom én, hogy sok ember több bolondot csinál, mint magába egy szál. Na de hiszen téns uram! a ki utoljára marad, majd tegye be az ajtót. Isten áldja meg kigyelmedet.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Pattantyuk.

A kalandjairól hires diák Györi Mike, midön egykor per pedes apostolorum suplikálta a nagy világot, találkozott egy kolduló baráttal, s miután egy irányban haladtak, diák és barát czimboraságot kötve, mély beszélgetésbe ereszkedének.

— A többek közt kérdé Mikét a barát: „Domine spectabilis! — ha szabad kérdenem — ugyan micsoda vallásu ön?"

— „Kálvinista" — felelé Mike.

— „Kálvinista! — szólt ujra a barát — bizony sajnálom, nagyon sajnálom, hogy ezt az eretnek vallást követi. Mert hát lássa barátocskám! az önök vallása épen olyan mihaszna, mint ime itt ezen árokparti csalán la."

— „Igaza van önnek — válaszolá hevenyészve Mike — mert hát a növények közül — nem véve ki még a keserü lapot is — csak ez egyetlen egy az, melyet senki sem ohajt használni — kulipendiumul."

Erösen nézegeté végig egy diák vele szemközt álló diák társát.

„Mit nézesz oly erösen drága jó barátom?" kérdé a végig nézett.

— „Benned egy szamarat" — lön a durva válasz."

— „Szamarat!" — felelt kaczagva amaz — no ha te én bennem szamarat látsz, akkor én mindenesetre — tükör vagyok." —

Panizált, azaz kenyerezett a diák, s hogy magában ne rágja azt a száraz „marczit" hát kenyérhez valóul valami nóta félét dudolt.

Egyszer csak megszóllitja, — ugy viszás humorral — egy hozzá közelben tanulgató s csendet vágyó barátja: „ej pajtás! pompás melodiáddal egészen elbájolsz."

„Igen, tehát én Orféus vagyok, ki az oktalan állatokat is elbájolom!"

A k. . . i vásárban ruhanemüt árult a zsidó, s a sátorhoz lépve egy diák mester ember: — rámutat a kint logó Deák-köpönyegre s kérdi: „mi ennek az ára Izráel!?"

— „Annak az áró — felelt a zsidó — hát khéremláson, hogy ha esztet meg akar venni az ifjor, — csak hormincz forint."

„Tyüh de méreg drága, nem nekem való" — válaszolt a vásárolni akaró — s távozni készült.

Ám a zsidó erösen megragadá, s addig addig hogy tizenöt forintért — mennyit a deák csak tréfából igért érte, — nyakába sózá a köpenyt.

Fizetés közben kérdezé a diák: „Ugyan Izrael! már hogy lehet az árából igy kitartani valamit, s egyszerre csak fele áráért oda adni?"

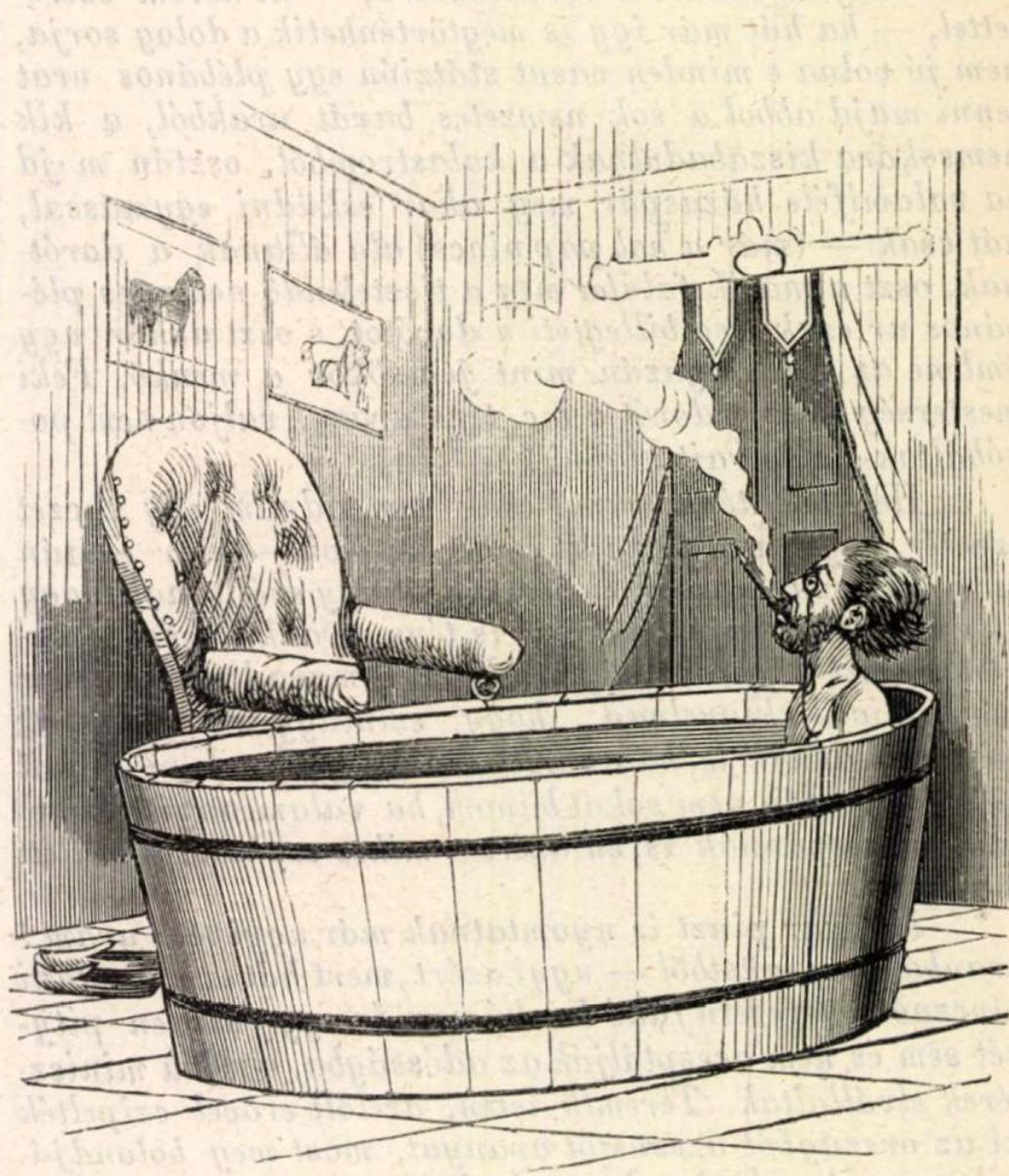
„Ugy khéremlásan thetszik thodni — fejté meg a kérdést Izráel — hogy hát ez a khüpünyeg „D e á k k h ü p ü n y e g h" s akarok, hogy feleljen meg annak, a kinek a nevirül elkhürüsztülték: mer hát ü már felét elengedte a phulitikában az 48-iki alkhutmányból . . . csak illik hát, hogy én is engedjem az ü khüpünyegjének egyik felét az árájábul."

Muzsikáltak a cigányok s járta a diákság de fizetni csak nem akaródzott senkinek. Oda megy egyszer az egyik czigány s kéri: ides nagyságosi fju uraim ádjának csák egy kit pár forintocskát a segin zsenisek sámára. Ezt megcsillapitani akarja a másik more s azt mondja, „hálgáss te bibást, nem látod már milyen nagyon ádnának ezek c s a k v ó n a n e k i k."

Báró Bikficz Lajoska krétasarkantyus



A méltóságos báró a „bonton“ szabályai értelmében reggeli pongyolában fogadja L u f t P u d e r k a kisasszony vizitjét.



Luft Puderka látogatása után Bikficz báró hideg fürdőt vesz.

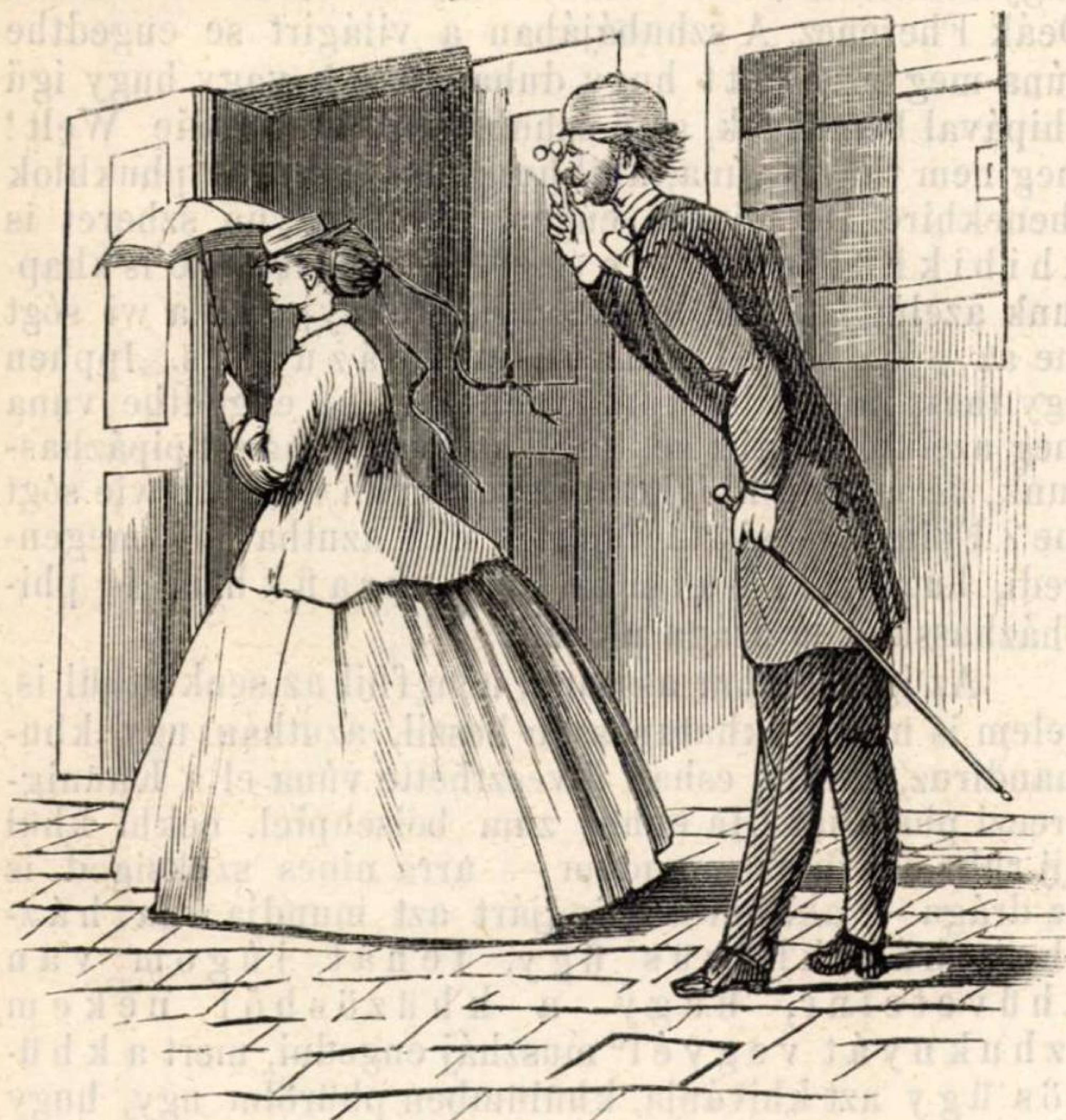


A fürdés után Ő méltósága, — gyermekei nem lévén — kedvencz ebeivel mulatja magát



A családi élet örömeinek élvezése után séta lovaglást tesz.

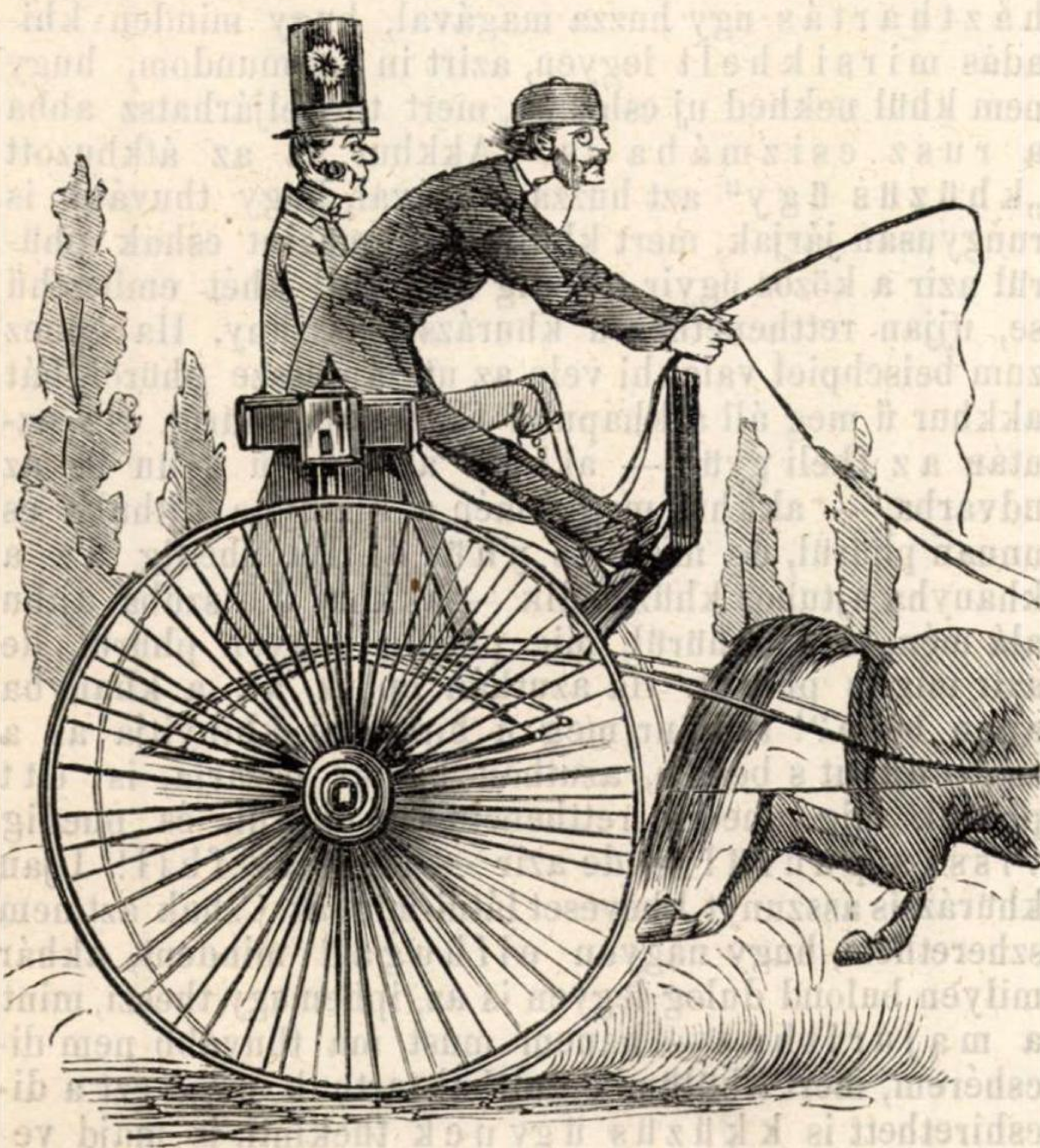
vitéz! minő jóravaló polgára a hazának?



Egy órától kettőig a váczi utczán szemüvegezi a delnőket.



Két órától ötig elveszt ő méltósága tarokkon egy ezres banknótát, de a honvédalapra nem jut egy sekszedli sem.



Ebéd után kikocsizik Bikficz báró a város erdőbe s kedve telik benne, hogy mindenki ujjal mutogat rá ezen szavakkal: „n é z z é t e k c s a k a z t a f é l b o l o n d o t."



Estve osztán ő méltósága elmegy a magyar szinházba, — fidon! elmegy a német theátrumba s ottan látcsövezi Gallmayer kisasszonyt. Ilyen jóravaló polgára báró Bikficz Lajoska a hazának.

Furcsa világ

(talált vers.)

Furcsa világot élünk mondhatom,
A réginek még nyoma sincsen —
Uj erkölcsök és szokások mindenütt,
Az ember bárhová tekintsen.

A tejes száju negédes kölyök!
Fél öl hosszu pipaszárral jár,
S azt a pelyhet, melyből tán idővel
Bajusz válik, pödörgeti már.

A szabó inas most már nem inas,
Gyakornok ha mezitláb jár is..
A csizmadia legény lőn segéd —
És óh a májszter! principális.

Az ifjuság, értve azokat kik
Megnézték vagy három iskolát,
Egytől egyig ügyvéd, tudor, tudós
Vagy művésznek nevezi magát.

De fejök azért lángész! — egyetem!
Mindenhez tudnak, jól értenek,
A Zeniththől, egész a nadirig
Terjed az ő szerény nézetek.

S az öregek! ezek sem jobbak, a
Század kórja az ő bajok is.
Ezek meg a fiatalt játszák és
Jó pénzért van foguk, hajuk is.

Furcsa világot érünk mondhatom,
A bort oly kis itczével mérik...
Professor a csepü evő zsidó —
S a poéták egymást dicsérik.*)

Az in fhelesigem.

Miuthán az ojságba ulvasta az in fhelesigem a mit in irtam, hát must arra khért, hugy irjak ű rúla is valamit az ojságba. Nű — gonduthan magamba megtheszem, hugy theljik nekhi is gyünyűrisige, s remillem ephez, hugy nagyun is megfhug vele eligedni.

Hát khirem alássan a musthani fhelesigem nekhem Gatt segne a másudik fhelesigem. Az igaz, szhip egy derik, és merkwerdig khűrazsirt asszuny az in fhelesigem, de szheret is engem groszárthig! ephez nach nix da gewesen! Khirem annyira szheret, hugy a khedvemir mig a pharádi vizet is megissza jú burral. Ephez hugy issza! cshak ugy fhujik bele, mint büggőbe hajdanába a húszos. Phedig khirem alássan azelűtt nem ittha nix űm di Welt! De in azt mundtham nekhi; „Máczikhám! Máczikhám lelkhem nűr ephez a thropfen az in khedvemir angyalum! Is khirem megittha az in khedvemir, is must ugy iszza das hat die Welt nach nix gesehn! Nem gyűzük eleget hurdatni.

Azuthán az in fhelesigem nem cshak szheret engem, hanem e mellett wie sógt me? thiszta asszuny is; nagy rendet thart a házná, mint ha cshak ű vúna a Deák Fherencz. A szhubájában a világirt se engedthe vúna meg ezelütt hugy dohányuzzak, vagy hugy ígü phipával bemenyek, az ű szhubájába — üm die Welt! meg nem thürte vúna, khikhergethett vúna a phukhlok fhenekhire. De miutha engem ujan nagyun szheret is khibikhültem vele (mer egy khicsit üssze is khaptunk azelütt) azutha must má nem bányja, ha a wi sógt me az — az ámbithuson phipázuk is. Ipphen ugy thesz mint a bicsi khurmány, az se engedthe vúna meg azelütt világirt se, hugy magyar dohányt pipázhassunk, de miutha khibikültthünk, is van magyar wie sógt me? Fhinanzmenisztherünk — nü! azutha má megengedi, hugy alkhutmányus thrafikhut is phipházhassunk jú drága phinzir.

Az igaz báthur asszuny, nem fhil az senkhithül is, velem is mindig khatunássan beszil, azuthán ugy khumandiruz, mintha cshak ű veszthette vúna el a Khünig-greczi phatáliát Ha ephez zum beischpiel, nekhi khül ujj ruha, is in azt mundom — arra nincs szüksiged is az drága — akkhur ű mindjárt azt mundja: „a házthartház khüzüs ügy, tehát júgom van khüvetelni, hugy a khüzösből nekem szhuknyát vegyél“ muszháj engedni, mert a khüzös ügy azt khivánja, khülümben phürölne ugy, hugy khintelen vúnik megszhükni (de ezt cshak a thekhinthetes szherkheszthü ornak mundom, világirt se thessik errül beszhilni.)

Ha azuthán in akharok phildának ukháér egy pár uj cshizmát varatni, mert arra nagyun is szüksigem van, akkhur megint fhüllip az asszuny, is azt mundja: „a házthartás ugy huzza magával, hugy minden khiadás mirsikhelt legyen, azirt in azt mundom, hugy nem khül nekhed uj cshizma, mert the eljárhatsz abba a rusz csizmába is.“ Akkhur az az átkhuzott „khüzüs ügy“ azt huzza magával, hugy thuvább is rungyusan járjak, mert khülümben megint cshak phürül azir a közös ügyir, phedig nem fhil khét emberthű se, ujjan retthenethesen khurázsis asszuny. Ha ephez zum beischpiel valakhi vele az utczán üssze phüröl, hát akkhur ű meg áll a khapuba és unnan phürül. Ha azután az fheli gyün — akkhur azuthán ű gyün be az udvarba, — akkhur meg ű mén a khanyha ajthuba és unnan phürül, de még is phüröl. Ha phedig az a khanyha ajtuhoz khüzeledik — akkhur ű a szuba ajthu alá mén, is utt phürül, mig phedig nagyon phürül, de azir mig is phürül. Ha azuthán ephez az a khanyha ajtun belip?! akkhur meg ű hirthelen khinyitja az a szuba ajthut s bemén, azuthán hamar bezárja, is utt phürül, mig phedig retthenetesen phürül, és phedig vissza phürül — de azir — mig se fhil! Ujan khürázsis asszunyt kheveset látni mint az. Cshak azt nem szherethem, hugy nagyun elfhugad mindent, akhár milyen bulond dulog legyen is az, iphen ugy theszi, mint a majurithás — hanem must má thuvább nem dicshérem, mert khülümben atthul tarthuk, majd ezt a dicshirethett is kküzüs ügynek thekinti, is majd velem is phüröl, mig phedig retthenetesen nagyun phüröl, ugy hugy mig a phárádi viz sem fhug használni.

alázathus szulgája

Az üreg Ábrahám.

---

*) A ki ezt a verset elvesztette, jelentse magát a Ludas Matyi szerkesztőjénél, honorárium fejében tiszteletpéldányt kap érette.

Ha olykor . . . . .

Ha olykor a jelen idők folyamára —
Honfi érzelemmel komolyan gondolok,
S látom : hogy az eszmék zavart folyam-árja
Most is önző lelkek viharán háborog, —
Hitem, s reményemnek erős sziklavárát...
Olykor csüggedés, bú, ostrommal megszállják.

Vihar, viharra kél szegény lelkem felett,
S ezernyi erővel tán meg is döntenék,
Ha nem vigasztalna szenvedésim között
E tudat : hogy a ki magasba felért,
Még egyszer nem juthat mint jutott annyira,
Mert a magasra jár legtöbb — — isten nyila.

Szittya.

A befenekelt zsidó.

(Furcsa történet, de hogy igaz, kezeskedik érte a dabasi pünkösdi legátus.)

K . . . városában bizonyos Schwarz Kóbi nevü matéria kereskedő becsületes izraelita ifjur mondhatatlanul beleszeretett N. N. kádármester tüzrül pattant iczinke piczinke kis feleségibe, s hogy veres szemeinek lapos — de csalfa kacsintásait a szeretetre méltó nővel megértesse, egy vásárlás alkalmával azt mondja a számlát tudakozó nőnek : „khedves khegyed ! nem thartuzik must nekem semmivel, mert már a szép szemei pislantathása mindent megfizették.“

Daczára ennek a saldirozásnak, fizetni akart a nő ; de Kóbi azt semmiképen nem fogadá el ; mig végre is nyájas köszönet mellett bucsut véve, fizetés nélkül volt kéntelen távozni a menyecske.

Kóbi kikiséré kedves vendégét, s halkan sugá füleibe : „ugyan khéremlássan ! mikhur lehetem oly szerencsés, hogy tisztelgüczhetem mogának otthon ?“

— Akár estére — lőn a válasz — s ezzel az iczinke piczinke ellebegett.

Kóbi ifjur nem az a legényke volt, ki az igéretre bizton ne számitson, — alig hogy beesteledett, felkeresé a menyecskét, s legelső dolga is a volt, hogy a különben is alig pislogó mécsest kioltsa.

Még füstölgött a mécses hamva, midőn az ablakon erős zörej — egy erős férfi hang ütötte meg a bentlevők füle dobjait : „asszony ! nyisd ki az ajtót !“

„Váj mir ! váj mir ! hova szologygyam magamat ! ?“

— Csak hamar a konyhába, oda a félfenekü hordóba galambom Kóbi ! — javaslá az asszony

És ugy lőn Mikorra az ajtó megnyilt, már akkora Kóbi meglapulva csendesen kuczorgott a hordó fenekén.

— Hát anyjuk ! — szólalt meg a kádár az ajtót maga után bezárva, csak azért jöttem meg ilyen hirtelen hogy azt gondoltam : sohase kérek én senkitől is hitelre pénzt, itt van a konyhában ez a félfenekü hordó, befenekelem ma, s holnap a piaczon kész pénz üti érte a markomat. —

Erre nagy hirtelen — csak ugy a sötétben — ráveti a hordóra kész fenekét a pintér, s tiki taki, tik tik tak . . . befenekelé a hordót.

Ezután kádár és neje nyugodni tértek, s mivel Kóbi nem zavarja vala a csendet, alvának szép csendesen hajnalig.

Reggelre kelvén az idő, hangosan parancsolta nejének a furfangos pintér, hogy forraljon vizet, mert ő az imigy amugy összehányt hordót ki akarja forrázni.

Hallja vala Kóbi a rettentő parancsolatot, hallja vala a mint a konyhában :

Lobog a láng, bőg a katlan,
Száll a szikra, fojt a füst,
Föl a fürdő, forr az üst.“

de még sem mozdul vala.

A pintér azonban megelégedett azzal, hogy kegyetlenül megszurkoltatta Kóbit, nem forrázá ki a hordót, hanem kihemperité az udvarra, az udvarról az utczára, s két hosszu utczán végig hempergetvén felállitá azt a piaczon Kóbiék boltjuk előtt, rá irván a felső fenekére : „ennek a hordónak száz forint az ára.“

A kádár félre állva nézte, mint bámulják a hordóra irt magas árt, s mint tudakozódik annak mesés ára felől még az öreg alkusz Imele Iczig is.

Kóbi — ki a fenékre állitott hordó száján fél szemmel kitekintgetett — meglátván Imele Iczіget, először vőn bátorságot a megszólalásra, mondván : „Iczeg ! khüm !“

Az öreg Iczig körülnézett . . . hogy valjon honnan jöhet az a hozzá intézett bizalmas szózat ? s miután a hordóbul kinyujtott ujj integetéseit meglátta s meggyőződött arról, hogy nem ő beszél hasból, oda lépett a hordó mellé e szavakkal : „khi vagy ! ? és mit akharod én thülem ?“

— Én vagyom itt a Schwarcz Kóbi, eredj és mondj meg az én tháthelemnak, hugy vegyen meg esztet a hurdót. —

No hiszen az öreg Imelének sem kellett több, mint a ki ostorhegyet fut, szaladt az öreg Schwarczhoz tudtul adni, hogy Khóbi be van fenekelve egy hordóba.

Az öreg Schwarcz elősietvén, megvevé a hordót 75 az az hetvenöt forintért, s az öreg Iczіggel elvivék azt sokat hányatott tartalmával együtt haza oly csendesen miként az ápolást igénylő s ültetésre szánt tojásnemüt szokás.

Ámde e történet nem maradhatott titokban, s a szerencsétlen Kóbinak mai napig sincs egyébb neve mint a „befenekelt zsidó.“

Adomák.

Az egyik kálomista papi céhbe — nevezzük p. a. mező földinek — folyamodott egyszer egy jeles készültségü fiatal papi egyén alkalmaztatásért.

Sok csürés csavarás után csak kimondta biz az egyház egyik assessora „elmehet isten hirével, azt se tudjuk ki lova fia, itt nincs rokonságban senkivel se.“ Azt feleli erre a kándidátus, — de hiszen jöhetne is ide, ha maga a Jézus Krisztus akarna is önök között megtelepedni, azt is elküldenék mert az sincs itten rokonságban egyikőjükkel se.

Komám ? azt beszélte a tiszteletes ur, hogy már most szabad sajtó van, ugyan mi lehet az a szabad sajtó ?

Hát a bizony komám abból áll, hogy szabadon sajtolhat bennünket a nimet.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.



Iczik. Halutta azt a szép khis históriát khend Mihály gazda, a mit a khunukkal thürtént?

Mihály. Mit na szomszéd!

Iczik. Hát forsponton vitthék a khunukat küzgyülésre Jászberénybe a czeglédiek. Utküzben oszthán bele kheverettek a pulithikába. A khujonok azt állithutták: hugy az alkhutvány már thükeletesen vissza van állitva s az országhnak minden khivánatai egytőlegyig teljesöltek. A czeglédiek pedig azt mundták, — nem uda Boda! nem láttak ük hunvidkatunat akhurat se még, mint az üklüm; a debreczeni postapecsét még must is csak „Debreczin" feliratu; — a Kossuth bankhu még se jár, pedig Czegléden még must is van hárumszor annyi, mint az a spinóth szinü nimet bankhu; a Lodas Matyira még must is ráöthik a stemplit sat. A khunok nem akartak engedni, a czeglédiek sem akartak thágitani, végre is annyira össze pulitizáltak, hugy a czeglédi fuvarosok megállitották a kocsikat fele utban s azt mundták a khunoknak, hugy száljanak le töstént, mert ük bizuny ulyan pecsovics emberekkel nem mennek tuvább egy tapudtat sem.

Mihály. Hát aztán szomszéd mi lett a históriának vége?

Iczik. Mi lett? a lett hallja khend! hogy a khunok nem akarván leszállni a khocsikról, — a czeglédiek khapták magukat .. lerakták üket tisztességesen az utfélre és utt hagyták üket a faképnél.

Verstalány.

Karakán Marczitól.

Hol sovány, hol pohos, kopasz vagy szakállas
Kezében felfüzött borsó szemet olvas.
Kaputrékján kivül köt gatyamadzagot,
Ájtatos képet vág — szentül pislant nagyot.
A Kantus zsebében, — eről persely vagyon
Amaról meg pikszis, mert tubákos nagyon.
Faluról városra az egész országban . . .
Mintha csak bujdosna átoktól fogottan.
Vándorlással tölti a derága időt,
Süvegel egyiránt hivőt és nem hivőt.
De ha hivatalos uniformisban van
S parádéban fungál kicsinben és nagyban
Áld, átkoz egyiránt józan embert bárgyút,
S ha tudná rá sütné Zvinglire az ágyút.
A hizlalót gyüjti kóborlása közben . . .
Pohos pajtásinak a gazdag szerzetben.

Ludas Matyi gyorspostája.



Jaj bakkom a nyüstyit . . .
A nem tista dolog:
Hogy ős Buda várán —
Mátyás palotáján —
A nemzseti zsásló!
Kitüzve nem lobog.
Miért nem lobog hát,
Megmondom azs okát:
A sárgafekete . .
Zsásló mért ne lengne?
Mikor Feri bácsi!
A legeslegelső . . .
Magyarból lett ostrák . .
Gyönyörködik benne.

Debreczenbe „egy választó polgár"nak: kevés kihagyással közöltetni fog.

Pugriosfalvára — Libikókó urfinak:

Csinján bánjunk kissé a dologgal urfi!
A photographia szemet talál szurni.
Egyébiránt ezt is kiadja Matyi!

Monorra: „a hitelbe igért generál" még nem rukkolt be, alkalmasint még mindig a státzio utczában recognosciroz.

Hársli Smilinek: Lapunk érdekében kifejtett buzgalmát ezutánra is kikérjük.

Szittya Puffnak Dabasra: Mind használható, köszönet érette.

Bodzási Jeremiásnak: a küldemény közt több sikerült, a „zsidó ujoncz dalát" nem sokára el is dudoljuk.

Nagyságos döbrögi Döbrögi Mátyás cs. k. tanácsos urnak: Hahó! hurrah! csakhogy kiugrattuk a nyulat a bokorból, öszve került hát Ludas Matyi és Döbrögi! no képzelem minő pompás mulatsága lesz a publikumnak?

Munkatársainknak: becses közremüködésükre a jövő évnegyedben is számitunk.

Kérelem a t. előfizető közönséghez!

Tisztelt negyedéves előfizetőinket, kiknek előfizetése a jelenlegi 13. számmal lejárt, honfiui bizalommal felkérjük, hogy a jövő évnegyedre is legyenek szivesek

LUDAS MATYIT

a magyar nép mulattató képes ujságát

járatni, s

előfizetéseiket minélelőbb megujitani,

hogy

ugy ne járjunk, mint az első évnegyedben — midőn kétszerannyi példányt nyomattunk, mint a menyi előfizetőnk ápril elsejére berukkolt, még is már a 2-ik hóban jelentkezett előfizetőknek teljes számu példányokkal nem szolgálhattunk.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.